

LA PRIMERA VEGADA

Per fi tinc 18 anys!, ja sóc major d'edat!, ja feia temps que ho desitjava i anhelava. He de fer totes aquelles coses que abans per ser menor no podia, i sobretot i davant de tot un gran acte, un acte esperat que em treu el son, un acte pel que estic neguillós i espero i desitjo que tot vaja bé.

Porto molt de temps esperant a fer-ho i ara que em falten breus moments per culminar-ho em sento estrany. Però penso que ara és massa tard, ara no puc tirar enrera, he d'anar fins al final i que passe el que tinga que passar.

Hi ha més gent del que imaginava, tothom mira i torna a mirar, hi ha alguns que pareixen fixos, que estan farts de fer-ho i que per a ells és com una rutina. Hi ha qui parlen entre ells, comentant en veu baixa; m'agradaria sentir el que diuen: parlen de mi?, no ho sé però em posa histèric, estic intentant disimular però no puc, em treuen de polleuera. De nou, intento fer el despatat i giro el cap en sentit contrari, tres quarts del mateix! Sembla que tothom em mire a mi, que tothom vol posar-me nerviós.

Hi ha molts homes, només puc contar tres senyores i no puc arribar a entendre el perquè.

Passen els minuts, cada cop

estic més prop del moment esperat, voldria fumar ja que diuen que tranquil·litza, però "si jo no fumoll" penso.

Ara passen pel meu costat dos senyors que surten de dins, semblen amics i van comentant coses; jo poso l'orella i intento sentir tot el que diuen: "Sí, sí, ja t'he vist, has posat la punta i l'has deixat caure", l'altre respon: "Home, i tant, jo quan la poso em quedo més tranquil, surts d'aquí satisfet, amb el deure complit, la veritat és que no podria estar sense fer-ho", l'altre li contesta: "tens raó, jo també em quedo a gust i ja m'agradaria fer-ho més sovint i més d'un cop en un mateix dia, però això es molt difícil". Sentint aquesta conversa noto que el batec del meu cor s'ha accelerat enormement, em noto emocionat, molt emocionat i a més tinc una suor freda al front i a les mans. Intento sense aconseguir-ho de tranquil·litzar-me.

Miro la cua que tinc davant de mi, al fons veig ja a una noia maca (encara que potser una mica gran per a mi, penso), que va cridant un per un a tots els que hi formen part de la formació on em trobo jo també.

L'home gras, petit i calb, que tinc tres llocs davant, veig que abans d'arribar ja se l'ha tret, ja la porta a la mà. Per un moment

jo també ho vull fer, però tinc vergonya. Cap al final de la cua es sent una veu molt grossa i forta que diu: "Va, de pressa, que m'espera la meua dona", "que descarat", penso en veu baixa i la gent oblida ràpidament l'incident.

Veig clar que tothom va al que va i amb les idees ben clares del que vol, del que desitja.

Ara estic totalment cardíac, li toca el torn a l'home que la portava fora, la senyora el crida i ell sense pensar-ho va com boig a ficar-la fins al fons.

Així ho fa, la senyora li agraeix. Jo he de fer el mateix, espero que no tingui cap secret això de posar-la i que no tinga que ajudar-me la noia. Seria ridícul!

Noto calfreds per tot el meu cos, tinc la camisa xopa de suor, les mans em tremolen. És el torn de l'home que està immediatament davant de mi, "després vaig jo", penso, estic molt excitat, el cor fa estona que ha sortit del meu pit, estic emocionat i acol·lonit a la vegada. Ja em toca, ja em tocall, passe el que passe podré dir que ho he fet, que m'he estrenat.

La senyora em mira fixament i diu: "Acostat guapo, no tinguis por", jo la miro, durant dos segons em quedo clavats al terra, al costat veig a ella, esperant que m'acosti.

"Donam el D.N.I." diu la senyora; penso que amb la cara de jove que tinc potser no es creu que tinc divuit anys (recent complits això sí), que ja sóc major d'edat. Jo trec el carnet de la cartera i li faig arribar a les seues mans, a tot això, jo em quedo glaçat mirant-la. Somrient em contesta: "Què, el primer cop?, ja veuràs que és una experiència irrepelible, això és únic, no ho oblidaràs mai; sortiràs fet un home d'aquí, ja ho has pensat?" em pregunta: "Sí, sí", dic jo amb una veu tremolosa.

"Doncs vingua noiet, aquí la tens; no t'ho penses més i posala per aquest forat i empeny-la amb força, tota cap a dintre, va que hi ha gent esperant! Acaba". Una darrera i enorme gota de suor regalima pel meu front, noto com rellisca per tota la cara fins caure al terra. Ara és el moment, l'agafo ben fort amb la meua mà i em dirigeixo cap al respectat forat i sense pensar-m'ho gaire més, li encaixo tota i la deixo allà dintre. Ja ho he fet! Ja ho he fet! Penso un i altre cop, Ja ho he fet!, ja he introduït la papereta dintre de la urna!, ja he votat per primera vegada!, ja formo part de la població que decideix importants fets mitjançant referèndum!! I tot content me'n vaig cap a casa.

Joan Lahoz Vaquer

CARNICERÍA - CHARCUTERÍA

C/ NUEVA, 41 - TELF. 964 / 42 61 32 - COVES DE VINROMÀ (Castellón)

Casa fundada en 1860

BONES FESTES !

SANT ANTONI, 46